

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεῖντα... τί καλά!
περισεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μῆλα!

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνονται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μιὰ δεκάρα

Δέκα καὶ τέσσαρες τοῦ Ἀπριλίου,
πλούτη ἀνέλπιστα τοῦ βασιλείου.

Ἐννεῖντα ἑπτὰ καὶ διακόσα,
ἀγαθὰ μᾶς ἐπλάκωσαν τόσα.

Τοῦ Τρικούπη πατινάδα μὲ ζωὴ καὶ μὲ γλυκάδα.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς τὰ ὄργανά των πιάνουν
καὶ τρέχουν 'στὸν Πρωθυπουργὸ καὶ σερενάδα κάνουν.)

Φ.— ὦχ! πατρίδα!...
ὦχ! σταφίδα!...
ὦχ! τί πλούτη μὲ σωρό.

Σηκωθῆτε
καὶ στρωθῆτε
'στὸ πιοτὶ καὶ 'στὸ χορό.

Ὅλ' ἡ χώρα
σκούζει τώρα:
«σὶρ Τρικούπη, ὦσαννά!»

Κι' ἡ Κορώνη
κι' ἡ Μεθώνη
καὶ τὰ νέα Λεχαινά.

Ἐμπρὸς ὅλοι... βιολιὰ καὶ σαντούρια!...
ὦχ! τί δόξα καὶ πάλι καινούρια!...
Τραλαλά! τραλαλό!...
τί μεγάλο καλό!
δὲν θὰ μείν' εἰς κανένα μῆλα.

Π.—

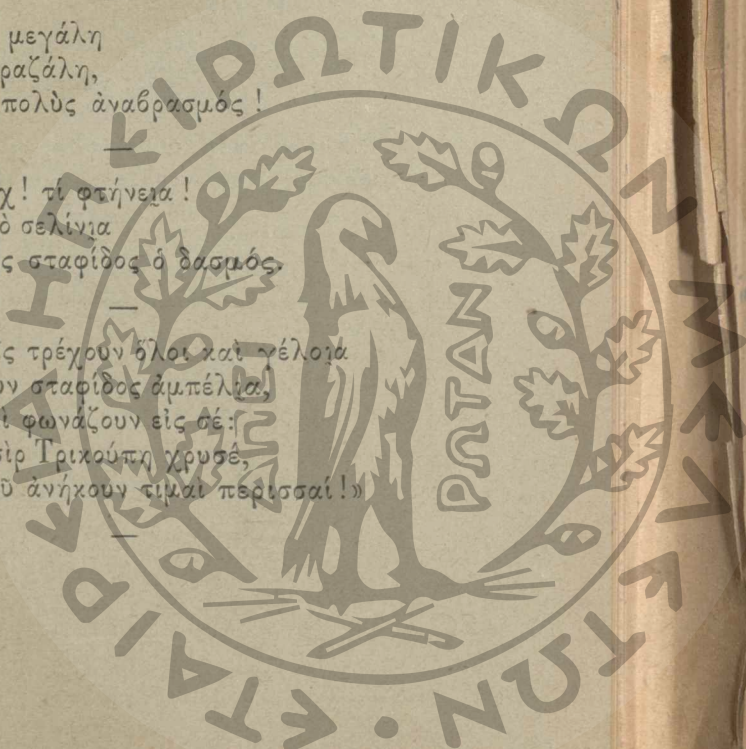
ὦχ! πατρίδα!...
ὦχ! σταφίδα!...
ἕνας κι' ἄλλος τραγουδᾷ.

Κι' ὅλοι χαίρουν
καὶ γεαίρουν
τὸν μεγάλο Σταφιδᾶ.

Τι μεγάλη
παραζάλη,
τί πολὺς ἀναβρασμός!

ὦχ! τί φτήνεα!
δρὸ σελίνια
τῆς σταφίδος ὁ δασμός.

Μὲ χαρὰς τρέχουν ὅλοι καὶ γέλοῖ
ὅσοι ἔχουν σταφίδος ἀμπέλια,
καὶ φωνάζουν εἰς σέ:
«σὶρ Τρικούπη χρυσέ,
σοῦ ἀνέχουν τιμὰι περισσαί!»

Φ.—

Παρ' ἐλπίδα
στὴν πατρίδα
πέφτει κι' ἄλλος λουκουμάς.

Τι φιλία
ἢ Ἀγγλία
ὁποῦ ἔδειξε σ' ἐμᾶς.

Ἐξω γρίνια...
δὴδ σελίνια
στὴν σταφίδα μοναχά.

Ὅλ' ἡ χώρα
τώρα τώρα
γιὰ τοὺς Ἀγγλους ξεφυχά.

Νὰ τοὺς ζήσ' ἡ καλὴ τῶν Βιτώρια,
ν' ἀποκτήσουν και ἄλλα βαπόρια.
Τραλαλό, τραλαλά,
νάιναι πάντα καλὰ
καὶ μπιφτέκια νὰ τρῶν πιὸ πολλά.

Π.—

Νὰ γελοῦνε,
νὰ μιλοῦνε,
νὰ μὴν εἶναι σπληνικοί.

Κι' ἡ Ἀγγλίδες,
πούχουν βίδες,
νὰ φορέσουν πιά βρακί.

Νὰ μὴν εἶναι σὰν πρῶτα χαλέδες,
νὰ μὴν ἔχουν ξεβράκωνταις Λαῖδες.
Καὶ αὐταῖς τοῦ λοιποῦ
μὲ βρακί ποῦ καὶ ποῦ
νὰ τσακώνουν καμμιὰν Ἀλεποῦ.

Φ.—

Πρῶτοι φίλοι,
πρῶτοι στύλοι
τῆς Ἑλλάδος νὰ φανοῦν.

Κι' ἐδῶ πέρα
μὴν ἡμέρα
ὅλοι Λόρδοι νὰ γενοῦν.

Νὰ μᾶς στέλλουν ἐκεῖνοι στερλίναις,
νὰ τοὺς στέλλωμ' ἐμεῖς καθβαλίναις.

Τραλαλό, τραλαλά,
κι' ἀπὸ τζάκια φηλά
νὰ γενοῦν Σερκλ Ἀνγκλὲ πιὸ πολλά.

Π.—

Ὦχ! τί ζάλη!...
κλάψε πάλι,
Θοδωράκη, Θοδωρή.

Πρῶτ' ἐν πρώτοις,
ὁ προδότης
μὲ σταφίδες σὲ βαρεῖ.

Σήκω τώρα
ὅλος φόρα
καὶ ἀρχίνα νὰ βαρῆς.

Πές τον πλάνο,
τζαρλατάνο,
κι' ὅ,τι διάβολο μ'πορεῖς.

Τραχανᾶ μὴν ἀπλώνῃς στὸν ἥλιο
καὶ θὰ μπλέξῃς μ' αὐτὸν τὸν Σγαρίλιο.
Μὴν κοιμᾶσαι βαρεῖα
καὶ μὲ μιὰ πονηριά
θὰ σοῦ πάρῃ κι' αὐτὸν τὸν Μωριᾶ.

Φ.—

Σήκω σήκω,
γερολύκο,
κι' ἄς γενῇ πολὺς καυγάς.

Πρὶν σὲ βάλῃ
στὸ τσουβάλι
μὲ τὰς νέας ἐκλογάς.

Σκοῦξε ὅλα πῶς εἶναι πλεκτάνη,
πῶς μαζὶ μας γελοῦν τζαρλατάνοι.
Τραλαρό, τιριρί,
δεῖξε σὺ, Θοδωρῇ,
πόσ' ἀπίδια ὁ σάκκος χωρεῖ.

Π.—

Γῇ εὐκλείας,
ἐξ Ἀγγλίας
φθάνει πλοῦτος, φθάνει φῶς.

Καὶ φουσχόνει
σὰν μπαλόνι
ὁ Τρικούπης ὁ σοφός.

Ἄν καὶ δράμι δὲν ἔχω σταφίδα
θὰ μοῦ στρίψῃ κι' ἐμένα ἡ βίδα.
Νίλα ὅλα... οὐρρά!...
τί καινούρια χαρά!
μὲς στῆς βούταις σκορποῦν τὸν παῖ.

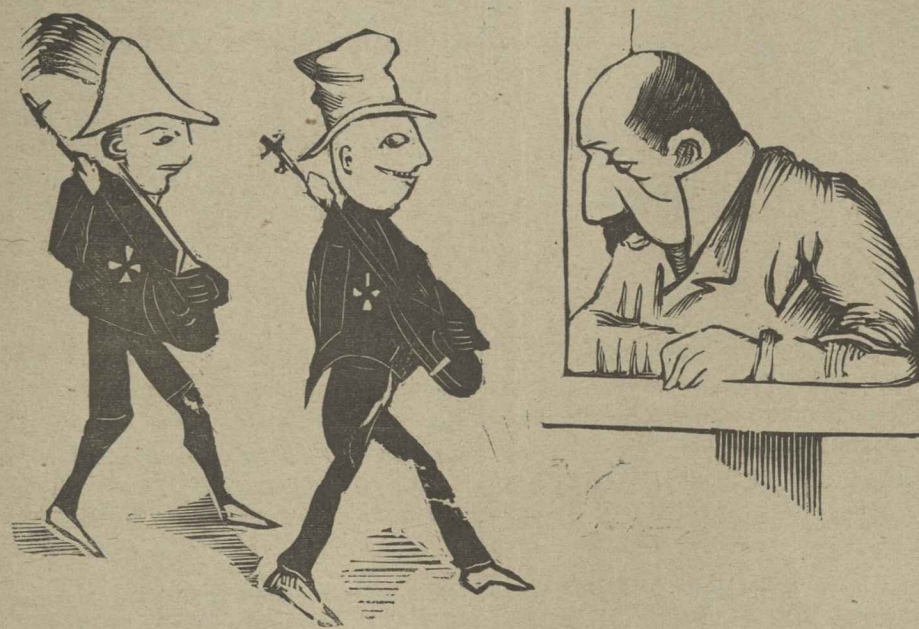
Φ.—

Ὦχ! σταφίδα!...
ὦχ! πατρίδα!...
νέα τύχη μᾶς γελᾷ.

Ὦχ! λαγοῦτα!...
τεῖναι τοῦτα
τὰ προσδόκητα καλὰ!

Σὲ θαυμάζω, Τρικούπη Μεσσία,
ὅλ' ἄς γίνουν γιὰ σένα θυσία.

Ὦχ! Ἐγγλέζοι χρυσοῖ!...
ὦχ! Τρικούπη καὶ σύ!...
ὦχ! σταφίδος μοσχάτο κρασί!

Ὕμνος ξεφοκτόνων
μὲ Πινδάρου τόνον.

Ὁ μεγαρῆμων Πινδαρος τοὺς Ὀλυμπιονίκας,
τοὺς ἐκπαλαί δοξάσαντας τὰς τῶν προγόνων θήκας,
τοὺς τρέχοντας εἰς Στάδια μὲ θάλας νέων ῥόδων
ἐπάνω ἵππων φλογερῶν καὶ ἀκαμαντοπόδων,
ἐξύμνησε μὲ φόρμιγγας Δωρίας καὶ αὐλούς,
μὲ ὕμνους μελιγάρους, μεγάλους κι' ὑψηλοῦς.

Ἐγὼ δὲ τώρα, τοῦ κλεινοῦ Πινδάρου ὁ ἀντίπους,
δὲν ψάλλω οὔτε Θήρωνα κανένα κι' Ἀγισίαν,
οὔδ' ἀκαμαντοπόδας καὶ βαθυχαίτας ἵππους,
ἐνδόξους παραμείναντας εἰς τὴν ἀθανασίαν,
πλὴν τῶν Φιλόπλων ἐξυμνῶ τὸν Ὀμιλὸν ἐκεῖνον,
βοῶν κι' ἐπικαλούμενος τὴν δόξαν τῶν Ἑλλήνων.

Εἰς Κηφισίαν ἔδραμον μεγάρθυμοι ἐν τάξει
οἱ τοῦ Ὀμίλου εὐκλεεῖς κι' ἀκμαῖοι ξεφομάχοι,
καὶ κόσμος συμπαιρίστατο ἐκ δεσποινῶν μεγάλων
καὶ νύμφαι καλλιπάραιοι ῥοδίζουσαι εἰς κάλλι,
ὁ δ' Ἄρης ὁ κελευεργής, μακρόν τι δόρυ πάλλων,
μὲ μελιρδούπους αἰοιδὰς τοὺς παλαιστὰς ἐκάλε.

Παροῦσα δὲ ἡ Εὐκλεία σελίδας ἀνεδίφει,
ἐν πορφυρέοις ἔρνεσιν ἀνθησάμενη κόμην,
κι' ἐκεῖ διαστεινῶσαντες μυριοφύνα ξίφη
δεινῶς κατεμαχέσαντο μὲ Κορυβάντων ῥώμην,
καὶ βαρυνδύπων παλαμῶν ἀντήχησεν ὁ κορότος
κι' ἐνίκα νίκας ἀγλαὰς ὁ ἔσχατος καὶ πρῶτος.

Ἵγνοι ἀναξίφορμιγγες καὶ Μοῦσαι λίγυραί,
τίνας θεοὺς καὶ ἥρωας καὶ ἄνδρας κελαδήσομεν...
ἀγῶνων ἐπαγέτιλαν ἡμέραι φοβεραὶ
κι' εἰς ὕμνους καὶ εἰς θύοια προῖστος, θ' ἀπανθήσωμεν.
Προσέλθετε ἀόρατοι καὶ πρὸς ἐμὲ τὸν νάνον
καὶ ἄθλους κελεύσατε νικῶν χρυσοστεφάνων.

Ὁ Εὐπειρίος εἰσπλάγῃς ταχὺς εἰς τὴν κοῖνιστρον,
ὁ φέρων μύθων κομῶν κι' ἐπαγωγὴν χωρίστραν,
καὶ μελανὴ περισκελὶς μέχρον γοράτων φθάνει
κι' ἐπιχαρίτως κάμπτονται τὰ εὐτορνά του σκέλη,
ἤχει δ' ἡ πέριξ μουσική ἐν ἡχηρῇ παιάνι
κι' ἀνιπνύνται γοργόπτερα τὰ εὐστορφέα της μέλη.

Καὶ προσώπῃς τὸ πρόσωπον τοῦ παλαιστοῦ καλύπτει
καὶ μελανὸν χειρόκτιον ἐκάστην χεῖρα κρύπτει,
ὁ δὲ κλασανχενίζεται πρὸ κυρίων μυρίων
καὶ στρέφονται τὰ βλέμματα νυμφῶν πολυταλάντων
πρὸς βλάστημα περιφανὲς περιφανῶν Ἀνδρίων,
ἐλκόντων γένος ἄντον ἐκ γενεᾶς γιγάντων.

Ὁ παλαιστὴς ἐξάπτεται καὶ βρέμεται ἡ πάλῃ
κ' ἐγὼ μὲ βλέμμα ἐκθαμβὸν τὸν παρακολουθῶ,
ὁ δὲ τὸ ξίφος τὸ βαρὺ ἐπιχαρίτως πάλλει,
ὡς παίζει μὲ τὴν ἄτρακτον ἢ μοῖρα ἢ Κλωθῶ,
καλίσρους δὲ καὶ ἄφθονος ἰδρῶς τὸν περιρρέει
καὶ νεανίσκοι ἐν χορῷ ἐπευφημοῦν ὥρατοι.

Λαμπρὸν τῆς Ἀνδρὸν ἔρεισμα, ὦ Ἐμπερίκε, χαῖρε,
εἰς δὲ τὴν γῆν τὴν πάτριον πολὺ τὸ κλέος φέρε
καὶ δεῖξον τῶρα δι' ἐσθλῶν καὶ κρατερῶν ἀγώνων
πῶς ἡ πατρίς ἢ πότνια δὲν ὑποτρέφει μόνον
ὑπηρετρίας καὶ τιτθὰς μὲ ξείδωρον μαστόν,
ἀλλὰ καὶ γένος μάχιμον ἐκπάγλων παλαιστῶν.

Οἱ Φύχαι ἤδη προχωροῦν κ' ὁ Βοῦρος μετ' αὐτῶν,
παῖδες καλοὶ καὶ ἄλκιμοι καθὼς ὁ Ἀλκιμέδων...
ὦ Χίος, μήτερ τοῦ Σουρή καὶ ἄλλων ἐρπετῶν,
τοὺς ἄθλους ἀποθαύμασον τῶν προσφιλῶν σου παίδων.
Μῆτερ ἐμά, τὰ τέκνα σου δὲν δειλιοῦν ὡς πρῶτον,
πλὴν σείουν ξίφος αἰχμηρὸν μετὰ φαιδρῶν γελῶτων.

Δὲν εἶσαι μόνον ἡ πηγὴ καὶ χώρα τῆς μαστίχας,
κοιτὶς τῆς ἄμρας τῆς Μπατοῦς καὶ τοῦ μισέ Τζαννῆ,
πλὴν γαλουχεῖς καὶ μαχητάς, τοὺς Βούρους καὶ τοὺς Φύχας,
κ' εἰς τὰς ἀκτὰς σου φέρεται ἀρήϊος φωνή,
καὶ ἤδη ψάλλει τρόπαια μετὰ τοῦ ποιητοῦ
πᾶς ἀγαθὸς μισέ Τζαννῆς κ' ἡ ἄμρα ἡ Μπατοῦ.

Καὶ ὁ Κανάκης εὐτολμος χωρεῖ μετὰ σιγῆς,
μικρὸς τὸ δέμας πρόμαχος καὶ αἰοιδὸς λιγρὸς,
τούτου δ' αὐδὴ καὶ μέλιτος προχεῖται γλυκυτέρα,
ὅπουτ' ἀκούῃ μάλιστα πεσσοὺς κλειδοκυμβάλων...
καὶ οὗτος βάλλει σπαθισμοὺς εὐθεῖς πρὸς τὸν ἄερα
καὶ γέρας αἶρει ξηλωτὸν κατὰ τῶν ἀντιπάλων.

Ἀλλὰ προβαίνει ξαφνὰ καὶ ὁ Λεβίδης γαῦρος,
ἀδελφιδοῦς μεγασθενῆς τοῦ τρυφεροῦ Στεφίκου...
λυγίζει σῶμα εὐκαμπτον κ' ἐν μέσῳ πίπτει λάβρος,
παλαίει δὲ ἀκάματος μετὰ τοῦ Ἐμπερίκου.
Κροῦουν τὰ ξίφη εὐστροφὰ αἱ ρωμαλεαὶ χεῖρες,
λαμπροὶ δ' ἐκ τῆς συγκρούσεως ἐκπέτονται σπινθήρες.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέστη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — δρῶ 'στὸ λᾶδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κενιορτὸς πολὺς.

Ὁ φόρμιγξ ποικιλόγαρος, ὁποῖους ἄνδρας ψάλλεις...
ὦ φίλον ἦτορ, μὴ κτυπᾷς... ἰδοὺ ὁ Χρήστος Ράλλης,
ὁ ἱατρὸς ὁ φίλιππος, ὁ ἀληθὴς Τιτάν,
φθεγγόμενος μετὰ βοῆς «ἦ τὰν ἢ ἐπὶ τὰν»,
ἀδελφεὸς ὁμόκλαρος τοῦ ρέκτου Δημήτριου,
τοῦ δάφνας δρέποντος πολλὰς ἐκ τοῦ Βουλευτηρίου.

Ὁρθοῦνται ὑπερήφανος ὡς λέων μέσῳ σκύνων,
ἀντάξιος ἀριπρεπῶν καὶ πολυφάτων ὕμων.
Τὸ βλέμμα του ὀξύτατον, ταχύ, ἀστραπηβόλον,
κτυπᾷ ἐν εἵδει παιδιᾶς τὴν πρῶτην καὶ τὴν τρίτην,
καὶ μειδιῶν συμπλέκεται μετὰ τῶν ἄλλων ὄλων,
καθὼς ὁ Ἐρωτόκριτος μὲ τὸν Καραμανίτην.

Ἀλαλαγμοὶ ἐβρόντησαν ἀνὰ τὴν Κηφισίαν,
γεραίροντες τὴν ἑορτὴν τὴν ὑπερθανμασίαν,
καὶ βάτραχοι ἐκόαξαν ἀπὸ τὸν Κηφισόν,
καὶ κόρ' ἐλικοβλέφαροι ἐκρότησαν τὰς χεῖρας,
ὅσαι θηρεύουν τοὺς γαμβροὺς εἰς κόμους αἰθουσῶν,
εἰς πανηγύρεις αἵματος καὶ Ἀλωπέκων θήρας.

Οἱ Φίλοπλοι ἀπηρύδησαν εἰς τὸν μακρὸν ἀγῶνα,
μετὰ τὴν τόσην θύελλαν ἐπῆλθεν ἡ εὐδία,
τὰ χεῖλη δὲ ὑγράναυτες μὲ ὕδατος σταγόνα
τὰ ὄπλα τῶν ἀνέθηκαν εἰς τὸν Τροπαῖον Δία,
καὶ ὕψωσαν μεγάλαυχοι τὸν τράχηλον ὀλόρθον
ὡς ἦρωες δαφνοστεφεῖς πολέμων πτολιπόρθων.

Κ' εἰς δεῖπνον παρεκάθισαν ἡβῶντες νεανίσκοι,
ὅποσοι κορδακίζονται ἐν σηρικῇ σκελῇ,
ἡ δὲ πατρίς τῶν ἱπποτῶν ὑπὸ χαρᾶς μεθύσκει
καὶ στεφανοῖ τὸν Ὀμιλον ἐν θαλερᾷ ἐλαίᾳ.
Ἀλλὰ ἰδὼν κ' ὁ Φασουλῆς τὸ τῶν Φιλόπλων πλῆθος
κατεμβαγλάρωσεν αὐτοὺς, ὡς γίνεται συνήθως.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλείαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελείαις.

Ὁ Βαλαβάνης ὁ γνωστὸς ὁ καὶ Μικρασιάτης,
ἀγαπητὸς ἐν γράμμασι κ' ἀκάματος ἐργάτης,
ἡραβανίσθη κατ' αὐτὰς μετὰ τῆς Πολυζένης,
σπανίας κόρης ἀληθῆς, χρυσῆς, χαριτωμένης,
τῆς τοῦ Γεράρδου θυγατρὸς, ποῦ τὸν γνωρίζουν ὅλοι,
κ' ἔχει λαμπρὸν Κατάστημα ἐν Κωνσταντινουπόλει.
Βυχὰς εἰς ζευγὸς προσφιλὲς ἐπεύχεται χιλίας,
δρόμον εὐθύν, ἀνθρώπων, καὶ γῆν Ἐπαγγελίας.

